„ЗАСТАВА“ излази редовно: сваком, петком и недељом на целом табаку а уторником на по табака.

ЦЕНА ЈЕ ОВА
за Аустро-Угарску:
за целу годину . . . . . 14 ф. — н.
за пола године . . . . . 7 ф. — н.
за четврт године . . . . . 3 ф. 50 н.
за 1 месец . . . . . 1 ф. 20 н.
За Србију (у злату)
за годину 32 дин., за пола године 16 дин., за четврт године 8 динара.

ЗАСТАВА.

ЛИСТ целокупне српске народне слободоумне странке.

ОГЛАСИ рачунају се по 6 новч. од ваког врста ових ситних слова, за жиг се плаћа по 30 новч. сваки пут.

ДОПИСИ шаљу се уредништву, а претплата и огласи администрацији „ЗАСТАВЕ“ у Нови Сад.

НЕНАПЛАЋЕНА ПИСМА не примају се.

РУКОПИСИ не враћају се натраг.

Поједини бројеви стају 10 новч.

БРОЈ 112. У Новом Саду у уторак 24. јула 1890. ГОДИНА XXV.

САСТАНАК РУСКОГ И НЕМАЧКОГ ЦАРА.

Почетком месеца августа ове године кренуће се немачки цар Виљем у посету руском цару Александру.

Политичари мећу прст на чело и питају се: шта то може бити, за што опет немачки цар да иде руском цару, — те сваки онда на свој начин и са свога гледишта хоће свету да протумачи значај те посете.

Мало и јесте чудновато. Цар Виљем заишао је као владар у трећу годину, а спрема се, ево, већ по други пут у Петроград!

Ми у истини велику важност не приписујемо посетама, што их владари један другом чине, а има истине и у ономе: док се цареви и краљеви грле и љубе, дотле народи страдају.

По томе не треба се надати бог зна чему ни од посете, на коју се у овај мах спрема немачки цар Виљем, па макар што ће га на путу у Петроград пратити сам немачки канцелар, његова браћа и други принчеви немачки. И саме руске новине не полажу велику важност на ту посету, а рекли бисмо, да су чак и незадовољне услед ње. И као да имају усљед ње. И као да имају у томе право. Или — или. Од посета владарских народи немају никакве користи, а сада се то као да најбоље показује. Баш ову посету најтеже је разумети. Немачка је члан такозваног тројног савеза; савез је тај по тврђењу званичних и полузваничних листова савезних држава начињен ради очувања јевропског мира, који би могле Француска или Русија да поруше и поремете. И сада, кад се хоће у тај савез у силу бога да увуче још и Енглеска, а и неке друге јевропске државице, владар државе, која првачи у савезу, иде у посету владару оне државе, против које је савез наперен То је више него смешно.

С друге стране пак може се значај ове посете схватити. Цар Виљем има разлога, и то, јака разлога, да намигује на Петроград. Рачуни између Немачке и Француске нису рашчишћени, а треба одржати у целини и данашњу уједињену Немачку. Свакако, положај, у коме се Немачка налази, није баш по њу најповољнији и с тога се мора гледати, да се Русија бар не срди на њу, ако не може да се одржи за стална и чврста пријатеља, као што је то до сада било. Тим више мора Немачка за тим настојавати, што је баш у последње време Русија искусила доста непријатности, и то баш настојањем саме Немачке. Сад, у колико ће и ова посета допринети, да се Русији замакну очи, то тек треба да сачекамо; но јасно је, да је Немачка ударила у удваралачку политику. Руска штампа као да то увиђа, те због тога доста попреко погледа на најновију посету, у коју се спрема немачки цар.

Но није немогућно, да ће се Немачка и сасвим приближити Русији Онда ће да богме одзвонити и тројном савезу. Ако руски цар не пристане на услове, које је, као што се говори, спремио немачки цар, питање је, да ли Немачка неће и још више попустити, а може и то бити, да ће се одрећи и тројног савеза. За „љубав“ Русије Немачка може све учинити, управо мора све учинити, јер критичан положај, у који би могла доћи, може постати очигледна пропаст, ако се тада и Русија „намршти“. То у Немачкој знају и за то им је тако „драга“ Русија.

По томе, ако хоћемо да придајемо неки значај овој посети, морала би се и наша дипломацаја добро узети на памет и за времена да удари другим путем у спољашњој политици. Наша дипломација може у један мах да се види разочарана пред свршеним чином. Најпосле треба имати на уму, да се Немачка не труди ни за чију више љубав, да одржи пријатељство са Русијом, већ само за себе. По томе није никаква то политика упирати очи на Немачку, него би требало гледати, да сами што пре дођемо до споразума са Русијом.

У осталом, ми поново велимо, да се не надамо млогоме од ове посете. Али, ако буде каква стварна резултата, Аустро-Угарска неће имати отуда никакве користи. А штете? . . . . . .

Опомена Србима у Србији.

Један од најугледнијих листова данас у Србији има у последњем свом броју чланак под натписом: „Будимо сложни“. У том чланку говори се најпре, колико је српски народ баш са неслоге страдао, па онда о опасностима, које прете српском народу на балканском полуотоку и најпосле како тај народ погледа на данашњу краљевину Србију. За тим се описује како се браћа Срби у данашњој краљевини понашају према браћи својој из других српских крајева и разуме се, најжешће се осуђује то понашање, због чега као да ће писац чланка имати донекле и право. Међутим ево нека места из тога чланка.

Све су то српске покрајине у којима српски народ живи, бори се, пати, умире за своје народне идеале — пропада, а не пада пред притиском толиких својих и тако силних непријатеља Продужава борбу наслеђену од отаца, праотаца — од најстаријих предака.

Сав се тај народ бори и гледа у Србију, у Пијемонт балканског Српства, као у венцу ока свога. Од ње очекује све, од ње очекује на првом месту слободу, човечански најлепши предмет. Ма ког од њих да заболе глава, он гледа у Србију и чека од ње својој бољи лека. Све своје наде у младу краљевину Србију полаже. Она је идејал свега балканског Српства. Србија је сунце, у очима све те наше браће, која треба да рашири зраке своје, да осветли, да ободри, да загреје и оживи све њих.

И да им није тог идејала, кога тако племенито обожавају, да им није наде у Србију, шта би од свега тога Српства било? Било би то, што би све посустало у титанској борби, што би подлегло страховитим притисцима са свију страна. Било би то, што би Српство уморило се, сустало и подало се.

Сав тај народ, пригњечен, придављен, тако жељно чека да га ми одбранимо, да се ми за њега заузмемо да га спасемо од очигледног потопа. Он се једино узда у нас, јер је тврдо уверен да ми мора бити да мислимо озбиљно да га себи пригрлимо и то првом приликом. Он се бори очајнички, али да ли га ми у тој борби храбримо, да ли га ободравамо, да ли га бар тешимо?

Црна му је утеха с наше стране. Ми то, — што је преко потребно, кад друго за сад не можемо, — по најмање чинимо.

Говорећи како се у Србији дочекују Срби, који из Угарске пређу преко, где им се не зна за друго име него Шојка, наставља исти лист даље:

„Дође неки наш брат из Далмације — невоља га натерала да остави очинско огњиште, своју милу постојбину — и за то што је случајно католичке вере, ми му се кезимо и називамо га Шокац, Језуита, неверник. Брука!

Доведе несрећа и патња, неког нашег брата из Босне и Херцеговине. Хиљаду ти му надимака измислимо само да му преседнe бављење међу нама и да му загорчамо живот. Нечовечност!

Пребегне међу нас неки брат из Старе Србије. Нема иначе куд, јер му је живот о длаци, па мора. Ми га исмевамо, па чак смо тако несрећни да га називамо Арнаутином. Јадно!

Настани се опет наш брат из јужне Старе Србије и Маћедоније. Те Гога, те Шоп, те — буди бог с нама! А тако исто поступамо и са браћом из видинске, софијске, триске и ћостендилске нахије.

Ужасно непатријотски!

Није то, што је тако уверење, него она проклета навика, да се бечимо на свакога, да измишљамо имена, да исмевамо — мислите њих? боже сачувај! саме себе и да исказујемо своју крајњу непромишљеност.

Може се и опростити кад се то чини усмено, лично, међу нама; али кад се то ради преко новина, јавно, онда је то у неку руку издајнички, подло. Има неколико листова, који су у томе толико дотерали, да су којекаква имена приписали појединим личностима, те с тим учинили превелику услугу непријатељима Српства.

Зар ово није најјаснији симптом српске укупне неслоге, који на превелику жалост проистиче оданде, одакле никада и никако не би смео? Зар то није жалосно?

И то се догађа баш у доба, кад Турска повлађује бугарској пропаганди да ова појача своју радњу у Маћедонији и Старој Србији, те да затре и траг тамошњем Српству — кад би требали да сложно устанемо против тог очевидног насиља од стране Бугара и свију оних који иза њихових леђа стоје.

Жалосна је ово истина!

*

Несрећа, грдна би несрећа била по нашу народну мисао кад би ми овако и даље продужили. Ми би савршено пропали. Нас би овај опаки начин упропастио.

У место да се брукамо са тим тесногрудостима, непромишљеностима, ми би требали док је ово оваково стање — ако није могуће на свагда — да се братски сложимо и загрљени, као што и доликује синовима једне земље, једнога народа, једне мисли, да дамо одлучни отпор туђинском насртају.

Тренутци су и сувише значајни, скупоцени. Ко их употребљава на ништавне и личне маленкости, није достојан син своје домовине.“

Политички преглед.

Црногорско-арбанашки спор још није свршен коначно. Међу тим „Политичкој Кореспон-

ЛИСТАК.

ПОГЛЕД НА ПРОСЛАВУ МИЦКИЈЕВИЋЕВУ.

22. јуна ове године била је као што је познато у Кракови врло велика светковина. Пољаци су пренели земне остатке Мицкијевића са париског гробља где су од 1855. год. лежале у своју домовину. Више хиљада људи присуствовало је при тој светковини. Ту је била заступљена сва пољска аристократија, грофови и кнежеви; више свештенство, бискупи и надбискупи надтецали су се, који ће од њих данас већу почаст указати том покојнику.

Па ко је био Мицкијевић, око чијег се мртвог тела највише та силна аристократија искупила?

Пољски народ имао је у 16. веку свога Стевана Баторију, у 17. веку Јована III. Собјеског, у 18. веку није пољски народ показао никаквог генија, истом у 19. веку појављују се у истом народу три великана: Понијатовски, Кошћушко и Мицкијевић.

Мицкијевић је највећи песник свога народа; он је патник и мученик, јер је у борби за права свога народа, а нашње у борби за права свију патника, увек гоњен био, док најпосле и он није као сирома човек умр'о.

У његовој поезији огледа се само правда и љубав и то неизмерна љубав према отаџбини и према свом потлаченом народу. Он је реформатор у пољској књижевности, а та реформа састојала се у томе, што је он романтику коју је заступао Бајрон, а не ону коју је заступао Шлегел) са народним песмама на највештији начин уједно стопио.

Осим балада и романца написао је дивне „Сонете са Крима“. У драмском облику написао је „Dziady“, где је најдивније исказао бол за својим патничким народом. Још вештије израдио је он дело „Конрад Валенрод“, епску песму, која је у пољском народу постала тако популарна да данас заузима место народног епоса. Идеју том епосу увео је из оних времена, где један немачки ред проповеда Литавцима „религију љубави“ са ватром и мачем. Исту основну мисао има и песма „Grazyna“. У „Pan Tadeusz-у“ слика он своју земљу, народ и саме прилике, које се дешавају већ у новијем времену. „Pan Tadeusz“ је Мицкијевићево најсавршеније дело, бисер у словенској књижевности и најлепша епска песма међу модерним епским песмама.

Родио се 1798. године у Литви, а расто је и васпитао се баш у оно доба, када је пољски народ највише гоњен био, када је силне Пољске помало нестајало. Ти догађаји јако су утецали на бујну природу младог Мицкијевића тако, да је у својој 36. години био ради неких политичних ствари затворен и нашње послат у унутрашњу Русију. За време тог првог тамновања написао је он споменуто дело „Конрад Валенрод“, које га је на мах увдигло у ред првих песника пољских.

1829. године утекне он некако из затвора и већ 1831. када је чуо за пољски устанак, видимо га у првим убојним редовима. Али пошто се та револуција утопила у својој рођеној крви, остави он своју несрећну домовину и оде у Париз. Још тада је Мицкијевић писао да „песник мора својој браћи предњачити, народима мора песник пута показивати. Одушевљење мора постати делом.“

Пољски народност и католицизам, то је била једина излазна тачка свију његових радова. Он када говори о народу свом, тада замишља ту цео свој народ, не само племиће и богаташе него и сељаке, раднике и остале патнике. Све до своје смрти једино му је то тешко било, што његова дела не долазе у руке сељаку и осталим радницима него само у руке богаташима, које он назива покваренима.

Љубав према пољском народу усавршава се код њега до љубави према целом човечанству. Силна љубав за хришћанство изазвала је у њему и мржњу према свештеницима тако, да је због тога и изгубио своје професорско звање у Паризу. Касније му опет неки краљ француски Луј Филип неку припомоћ, али само под тим условима, ако оће да буде учтив, но он ту припомоћ одбија и опет је даље живео у крајњој сиротињи. Касније је издавао један часопис, а начела истог листа беху готово демократска. Он је ту заступао мисао о савезу свију народа, мисао о борби за слободу и једнакост свију; у том часопису оглашује он рат свима монархијама Европе, и свима владавинама у опште.

За време фебруарске револуције видимо га као револуционарног борца.

Он је утемељио лист „Tribune de Peuple“, који је лист заступао само социјалне идеје. Не може се никако рећи, да је Мицкијевић био социјалиста по данашњем значењу самог социјализма. И ако са самом теоријом истог начела није био на чисто, опет је он зато најенергичније дизао свој глас за слободу човечанства. На једном месту пише он: „Старом друштвеном уређењу прети опасност са свију страна. У чему оно најмање оскудева? У жандармима и државним тужиоцима! Више грубих снага стоје њему на расположењу, него што их је икада имало римско царство, и него што и данас на расположењу стоје деспотима. Последње револуције открише су нам многе политичне истине, које данас важе као аксиоми: народ који се бори за своју слободу и независност, мора све старе силе сматрати као своје непријатеље. Народ не сме увек својим свештеничким великодостојницима веровати, јер они сви служе апсолутизму, па ма исти великодостојник био маскиран католички, мохамеданski православно или атеистички; народ се мора своје аристократије отрести, која га је увек угњетавала а којаћета увек и кашње угњетавати“.

1849. године био је Мицкијевић вођа једне легије у Италији. Силне напоре и оскудице морао је он и доцније сносити и ти напори тако су јако утецали на његово слабо здравље, да се он кашње разболео и умро 1855. године као емигрант.

Из свега овога, што знамо о животу тог песничког и политичког радника види се, да је са свим неприродно, што се та силна пољска аристократија, ти велики свештеници данас надтечу делом и говором, који ће од њих одати

денција“ пишу из Скадра ово: На турско-црногорској граници влада још једнако врење, и ако се сад обе владе труде да поврате мирно стање. Црногорци су тражили примирје, да би се у миру могло покушати да се дође до коначнога споразума. Тај је захтев примљен а у исти мах предложено је, да најглавније вође оба народа дођу у Скадар и да тамо расправљају питање о праву које полажу на пашњаке у Вељему Пољу. И тако од 29. јуна налазе се у Скадру три главара арбанскога племена Климента и четири главара кучка. Изгледа да се још није дошло до погодбе; а тешко ће се и доћи до мирне расправе, јер Клименти упорно доказују да само они имају права на веље-пољске пашњаке, а Црногорци опет веле, да и они имају тако исто право од вајкада. Исто тако стоји запето стање међу Гусињцима и њиховим суседима Црногорцима. Гусињци хоће да се освете за последње сукобе; они су, како се чује, подбунили неколико арбанаских племена, да дигну на оружје све око Гусиња и Плава па да нападну на Црногорце. С друге стране опет чује се, да је влада црногорска истурила према Плаву и Гусињу појаче одељење војске, како би се могао одмах сузбити сваки напад арбанашки. Тако јавља горе поменути лист. Међутим нарочити изасланик портин отишао је одавно да мирним путем наравна спор, који се заметнуо на црногорско-арбанашкој граници, и по вестима што их је о тој ствари донео „Глас Црногорца“ изгледа ће се тај спор свршити потпуно.

Посета немачког цара у Петрограду. Кад се дознало да ће немачки цар походити цара рускога, говорило се по европској штампи, да ће се приликом ове походе знатно изменити садашње међународно стање, да ће се Русија и Немачка споразумети о појединим питањима што су избила на површину европске политике и да ће се учинити и извесне погодбе. „Полит. Кореспонденција“ добила је из Петрограда извештај, да руски владини кругови не мисле да ће састанак цара рускога и цара немачкога у Петерхофу имати такве резултате какви се очекују. Овај састанак неће бити политичке природе, вели се у поменутом извештају и даље се додаје ово: „Кад се влада руска држи свог досадашњег хладнокрвног посматрања спрам бугарскога питања, и кад не жели да убрза расправу тога питања, онда се управо не може увидети где би могао бити терен за какву погодбу међу Петроградом и Берлином. А што се тиче одјакошњега чувања добрих односа међу Русијом и Немачком, за то не треба никаква нарочита споразума, докле год Немачка буде заузимала мирољубив положај спрам Русије као и спрам осталих европских држава. Руска влада живо жели од своје стране, да иде истим правцем, док се год не би покушао какав напад на народне интересе Русије и докле год садашња европска равнотежа не би дошла у опасност. На овом садашњем састанку цара немачкога и цара рускога може лична измена мисли између оба владаоца само припомоћи, да се и од сад одрже пријатељски односи међу обема државама; али овај састанак неће за цело пореметити садашњу међународну констелацију.“

Вести из места и са стране.

Протуве. Неколико дана бавиле се овде у Новоме Саду две протуве. То су два младића, који ће, судећи по свима знацима, у своје време бити светске протуве првога реда. Није могло бити, а да иста два млада господина не завуку свој нос и у уредништво „Заставе“. Не слутећи, да има српских младића и тако покварених да се усуђују, да се један представља као Француз, ђак у Паризу, а други да га у лажи потпомаже, ми смо их лепо дочекали и били им на услузи. (Господин „Француз“ тражио је резултате политичких избора од 1872. до данас.) То је било у суботу. Још истог дана сазнали смо, да г. „Француз“ није Француз него Србин Повољни из Беле-Цркве, а онај други медицинар Ненадовић из Винковаца. Нећемо о тој дечурлији даље да говоримо. Добро је само, што нисмо сазнали преко подне, ко је у истини г. „Француз“, јер како је после подне опет (само сад сам) био у уредништву, могло је лако бити, да за један час научи српски. Као што чујемо, јуче су се исте младе протуве кренуле на пут по фрушкогорским манастирима, те због тога обраћамо пажњу на њих.

Нов задарски владика. Превишњим решењем од 10. (22.) јула о. г. наименован је архимандрит и професор богословије у Задру др Никодим Милаш за православног српског владику у Задру. — Тако је попуњена задарска владичанска столица, која је смрћу пок. владике Кнежевића упражњена била.

Насели. Читамо у пожаревачком „Грађанину“ ову белешку: Један сељак из рудничког округа био је овде пре неколико дана, и са потврђеном од власти књижицом, купио је милостињу за пострадале од града у неким селима рудничког округа. Том приликом обратио се с молбом за милостињу и неким либералима овдашњим, који су седели пред кафаном Тоше Маринковића. Један од њих окрете се сељаку с овим речма: „иди радикалима, нека ти они помогну, јер и ти си радикал, кад си из рудничког округа, а ми смо либерали.“ На ово му сељак рече: „а ви метите бар звонце о врат па да знам да нисте радикали; овако вас не познајем шта сте!“

Користан изум. Неки руски сељак, по имену Бабајев, изумео је некакву смесу, којом се сељачке куће могу врло успешно очувати од ватре. Пробе, које су у Ревелу чинили с тим изумом, потпуно су успеле. Са том смесом премажу се куће, а поврх ње може се кућа још једном бојом обојадисати или окречити, јер се тиме ни најмање не умањује делотворна моћ те смесе. Сад су већ подигнуте фабрике за продуковање те смесе у новгородској и перковској губернији. А граде међутим још пет нових таких фабрика, јер се ванредно много тражи и купује то сретство.

Колера у Меки. Ова заразна болест све више отима маха у Меки. Тако је 17. и 18. прошлог месеца умрло онде од колере ништа мање него 155 особа. А пошто тамо имаде врло много хџија и из Европе, то ће се морати најстрожије мере предузети, да се том немилом госту препречи пут у Европу. Баш пре неколико недеља отишао је из Босне један велики караван хџија у Меку у хџилук. Да не би те хџије донеле у нашу државу клицу те болести, то ће и на паробродима и на оним станицама, на којима ће се босанске хџије искрцати, строга стража успостављена бити.

Како се сарањују Кинези. Кинези, који станују у Сан-Франциску (Америка) имају своје засебно гробље, које се зове Јерба-Буенод. Занимљиво је, вели један новинар, који је недавно боравио у Сан-Франциску, проматрати погреб каквог Кинеза. Кад се тело покојниково донесе до гроба, онда један Кинез, обучен у свечано руво, разбацa на све стране сијасет ситних хартија, на којима су с обе стране исписане разне изреке Конфучијеве. Тако исто пред покојниковом кућом разбацују се црвени листићи опет с Конфучијевим изрекама. На сам покојников гроб метне се печена кокош, подоста куваног пиринца и једна боца вина. За тим сви, који су мртваца допратили, побегну с гробља главом без обзира. Кад мртвац иструне, онда се кости поваде, исперу и четком очисте, увежу у мали свежањ, положе у сандучић од лима и предаду на оставу трговачкој кинеској кући у Сан-Франциску. Кад се накупи доста таквих сандучића с костима, онда се најми нарочита лађа, која све те сандучиће с костима пренесе у Шангај, Кантон и Хонконг.

Стенлијево путовање по Африци и белешке о томе, као да нису баш истините. Владар Типо Тип, за којега Стенли вели да се предао, вели, да то није истина и прети му, да ће му се осветити, чим се појави у његовој земљи. Исти је владар писао и белгијској краљу о томе. Па и путник капетан Казати, кога на руку носе по Италији, вели, да Стенлијеви извештаји нису верни, тако н. пр. онај извештај о састанку његовом са Емин пашом. Казати вели, да није Стенли избавио Емина, него је овај у друштву са Казатијем ослободио Стенлија. Казати ће да напише дело о своме путовању по Африци по ком ће исправити Стенлијеве хотимичне погрешке.

Трговина.

Нови Сад, 23. јула (4. августа.) Са наше житне пијаце не можемо никако повољнији вести донети. Жито је све једнако слабо у цени. Кукуруз је нешто мало чвршћи. Довоз је све једнако слаб, само о Илији дну, био је довоз нешто мало бољи. Цена је рани за сад стара и непромењена, као: Пшеница 6 ф. 20 нов. Наполица 5 ф. 40—50 нов. Јечам 4 ф. 60—70 н. Зоб 5 ф. 50 н. Кукуруз 5 ф. 20 нов.

На другим нашим пијацама исто је тако остало све по старом и непромењено. Трговина, једино са патлиџаном, доста је жива и то са страним пијацама. Цене су ове:

Кромпир 2 нов.
Патлиџани 3—4 н.
Пасуљ 5—6 н.
Купус 100 главица 1 ф. 20 н. — 2 ф.
Лукац прве врсте 3 нов.
Маст 50 н.
Сланина 50 н.
Свињи од 37—39 н.
Теоци од 8 ф. до 16 фор. од комада

*

Будимпешта 21. јула (2. августа.) Пшеница је била нешто мало боље нуђена; но рад је био сувише млитав. У промету је било до 12.000 м. ц. које је, непрестано, са 5 нов. јефтиније остављено. Са осталим зрневљем врло је слаб промет. Раж је млитава. Зоб са 15 н. лошија. Кукуруз са 5 нов. чвршћи.

Продато је пшенице потиске (нове) 200 м. ц. 81.5 по 7 ф. 75 н. 100 м. ц. 81. 7 ф. 65 н. 500 м. ц. 81. 7 ф. 70 н. 600 м. ц. 81. 7 ф. 67½ н. 100 м. ц. 80. 7 ф. 50 н. 300 м. ц. 80. 7 ф. 70 н. 100 м. ц. 80. 7 ф. 65 н. 400 м. ц, 80. 7 ф 67½ н. Са пештанског земљишта, продато је 100 м. ц. 81. 7 ф. 50 н. 200 м. ц. 81. 7 ф. 45 н. 100 м. ц. 80 7 ф. 40 н. 100 м. ц. 80. 7 ф. 50 н. Стонобеоградске 1500 м. ц. 79. 7 ф. 55 н. Магацинске (старе) 1100 м. ц. 76. 7 ф. 95 н. Све на три месеца.

Зоби (нове) продато је 100 м. ц. по 6 ф. 30 н. 100 м. ц. по 6 ф. 35 н. 200 м. ц. 6 ф. 50 н. и 200 м. ц. по 6 ф. 25 н. Све на три месеца и за готов новац.

Термини су: Пшеница за пролеће 7 ф. 29—31 нов. за јесен 6 ф. 89—91 н. Кукуруз за мај-јуни 1891. године 5 ф. 37—39 н. за август-септембар 5 ф. 64—67 н. Зоб за пролеће 6 ф. 37—39 н. за јесен 6 ф. 1—3 нов. Репица за август-септембар 10 ф. 40—50 н.

Званично је отказано 8000 м. ц. кукуруза и 500 ц. ц. репице, узети за 7. август.

*

Течај златног и сребрног новца на пешт. берзи од 23. јула.

4% угарска златна рента — — —	101 90
5% „ папирна „ — — —	99·90
Дукати — — — — — — —	5·48
Наполеондори (20 франака) — — —	9·21
Немачке држ. марке — — — —	56·75

Најновије вести.

— Из Будимпеште јављају, да је стигао одговор папин на питање римских владика у Угарској у ствари наредбе министра Чакија о крштењу и увођењу у матице деце из мешовитих бракова. Одговор папин гласи, да се владике не владају по тој наредби и тиме ће сада настати борба између римске јерархије и угарске владе.

БРЗОЈАВИ „ЗАСТАВИ.“

(Стигли 23. јула у вече.)

Београд. На јучерашњем збору Срба из Маћедоније и Ст. Србије донесене су три резолуције, које ће се поднети руском цару, султану и екуменском патријарху.

Инсбрук. Код Велса испао путнички воз из шина, те се троје кола низ насип стропоштало у реку Ин. Колико се до сада знаде, 2 особе су тешко, а 20 лако рањене. Узрок овој несрећи вели се, да је незгодно место на прузи.

Загреб. Бивши хрватски бан Мажуранић умр'о је.

Беч. Принц Фердинанд стигао амо; одавде ће отићи у Угарску свом брату у посете.

што већу почаст том великану, при свем том што врло добро знају, да је против њих радио сам Мицкијевић.

Чини ми се неприродан и сам начин прославе. Што не дадоше самом патничком народу, да га он на свој начин прослави, онај исти народ, који је велики песник тако жарко љубио?

Данас та висока аристократија чини почаст револуционару. А која је то аристократија? Она иста, која је душа данашње реакционарне аустријске владавине, она иста аристократија која је једино одговорна ради назадњаштва данашње аустријске владе, то је она аристократија која гази народну слободу и народни напредак спречава.

И та иста аристократија сада одаје почаст демократу и револуционару који се борио целог свог живота за слободу и напредак свог народа.

Па да ли заиста они то учинише из љубави према пољском народу? Не, никада, јер та иста аристократија још и данас свој испаћени народ још више угњетава.

Сетимо се само закона, који важи за Галицију, сетимо се њене управе, па опет данас сваки и најмањи покрет пољског сељака, пољског радника и ђака још у свом зачетку убија и немилице гази; сетимо се да је у Галицији слобода писања још више ограничена но у ма коме делу аустријске монархије. И то се све дешава под управом оних људи, који данас највећу почаст одају оном човеку, који је пре 40 година и крв своју пролевао за слободу тог патничког сељака.

Али жеља покојникова се испунила, он ће мирно лежати у средини свога милог народа, који ће можда под управом своје аристократије још и даље патити се онако исто, када се за њега борио тај велики песник.

Та светковина није била народна светковина, јер при тој светковини није могао дати довољна израза, свога поштовања према своме поборнику, није могао дати онаки израза свога поштовања, као што је сам хтео тај патнички народ.

Па и саме кости великог покојника нису могле утецати моментано на ту аристократију, да заборави на своју силу и власт те да допусте, да и прост народ даде израза својим осећајима за великим својим покојником.

Земне остатке великог песника та аристократија можда је и сузним очима спуштала у хладну гробницу, али да ли су им биле у памети свете идеје његове, јер идеје његове посташе идеје његовог народа, кога они за време те светковине најладнокрвније бодрим оком посматрају.

Од мртвог тела тога револуционара они се сада више не плаше; али никако им не би годило, да се том истом геniју још једном живот поврати, јер би са њиме одма морали поступати тако исто, као што и данас поступају са оним људима, који његове идеје поприма ше.

П. К. Л.

СЛИКА
ДРА СВЕТОЗАРА МИЛЕТИЋА
са сином му
СЛАВКОМ

може се лепо израђена на фином картону добити.

Цена по комаду 1 фор., са поштарином 1 фор. 20 новч.

Поруке без новаца не уважавају се.

Срп. штампарија др. Св. Милетића.

ОГЛАСИ.

СТЕЧАЈ.

Овим се расписује стечај на српској вероисповедној школи на новоустројено учитељичко место у Турији. Плата је 400 фор., 10 фор. паушала и слободан стан.

Избраној учитељици у дужност ће спадати осим прописаних предмета, женску децу у ручним радовима обучавати и пофторну школу држати.

Рок стечају 14. август 1890. год.

У Турији, 15. (27.) јула 1890.

3—3 ШКОЛСКИ ОДБОР.

СТЕЧАЈ.

Овим се отвара стечај на новоустановљена два учитељска и једно учитељичко место. Редовна годишња плата је како учитељима тако и учитељици 400 фор. а. вр. и 70 фор. а. вр. у име стана и огрева. Изабраним учитељима поред прописаних предмета у додељеним разредима у дужност спада још, како у приви тако и на месној водичкој капели по реду при заповедним богослужењима појати и ученике црквеном појању обучавати. Изабраној учитељици спадаће у дужност ученице у ручном раду обучавати.

Молитељи имају своје са документима снабдевене и подкрепљене молбенице, најдаље до 25. августа т. г. школском одбору доставити.

У Ст. Степару у држаној ванредној седници школ. одбора 10. (22.) јула 1890.

Бошко Поштић, перовођа. 3—3 Милисав Поповић, предс. школ. одбора.

ЗАХ. Г. СТОЈКОВИЋ
У СОМБОРУ

треба за мануфактуру ваљана спомоћника. 1—3

МАНУФАКТУРНА ТРГОВИНА
САВЕ Ј. КРСТИЋА
У РУМИ

потребује једног шегрта који може одма ступити. 1—2

ПОМОДНА, МАНУФАКТУРНА И ПЛАТНАРСКА РАДЊА
ПАВЛА Д. ЈОВАНОВИЋА
У ЗЕМУНУ
потребује спомоћника.

За мешовиту радњу филијале Јовановић у предграђу Земуна Фрањевом долу, потребан је један млађи спомоћник. Мешовитој радњи и селско-немачком језику вични имају првенство. Препоруке ваља слати на горњу фирму. 1—1

Спецерија, дрогуеп и боја трговина
П. Ј. ПОПОВИЋА
У Т. БЕЧЕЈУ

потребује једног ваљаног дечка Србина за ученика.

Ступање до 15. августа. 2—3

СРБИН МЛАД СПОМОЋНИК

говори српски, мађарски и немачки, изврсног владања и са најбољом сведочбом, желио би у доброј спецерајској радњи место заузети. Ступање одма или до 1. септембра. Атрес: Слав. администрацији „Заставе“ за **В. Ж.** 2—3

Спецерајско-гвожђарска и мешовите робе
ТРГОВИНА
Ј. МИХАЈЛОВИЋА
У ЖАБЉУ

потребује одма једног младог спомоћника и шегрта. 2—2

Власник и издавалац Славко Свет. Милетић. Одговорни уредник Васа Милутиновић. Српска штампарија дра Светозара Милетића.